

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ

до проекту Закону України про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення процедур державного управління у галузі культури та культурної спадщини

Зміст положення акта законодавства	Зміст відповідного положення проекту акта
Закон України «Про музеї та музейну справу»	
Загальна частина	Загальна частина
<p data-bbox="152 408 864 443">Стаття 10. Ліквідація та реорганізація музеїв</p> <p data-bbox="125 496 1099 612">Ліквідація музеїв здійснюється за рішенням засновника, а також за рішенням суду у випадках, передбачених чинним законодавством.</p> <p data-bbox="125 667 1099 1350">У разі ліквідації музеїв, що засновані на державній і комунальній формах власності, порядок подальшого використання їх музейних зібрань визначає засновник за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв. У разі ліквідації підприємства, установи та організації, при (у складі) яких діють музеї, а також у разі ліквідації музеїв, які діяли на громадських засадах, їх музейні зібрання та колекції асортиментних кабінетів, окремі предмети музейного значення, придбані за кошти державного та місцевих бюджетів, передаються до відповідних профільних музеїв у порядку, передбаченому Положенням про Музейний фонд України. У разі ліквідації музеїв, заснованих на приватній формі власності, переважне право на придбання музейних зібрань за інших рівних умов має держава.</p>	<p data-bbox="1153 408 1865 443">Стаття 10. Ліквідація та реорганізація музеїв</p> <p data-bbox="1126 496 2056 612">Ліквідація музеїв здійснюється за рішенням засновника, а також за рішенням суду у випадках, передбачених чинним законодавством.</p> <p data-bbox="1126 667 2063 1350">У разі ліквідації музеїв, що засновані на державній і комунальній формах власності, порядок подальшого використання їх музейних зібрань визначає засновник за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері музейної справи. У разі ліквідації підприємства, установи та організації, при (у складі) яких діють музеї, а також у разі ліквідації музеїв, які діяли на громадських засадах, їх музейні зібрання та колекції асортиментних кабінетів, окремі предмети музейного значення, придбані за кошти державного та місцевих бюджетів, передаються до відповідних профільних музеїв у порядку, передбаченому Положенням про Музейний фонд України. У разі ліквідації музеїв, заснованих на приватній формі власності, переважне право на придбання музейних зібрань за інших рівних умов має держава.</p>

<p>Реорганізація (злиття, приєднання, поділ, виділення, перетворення) музеїв може відбуватися відповідно до чинного законодавства.</p> <p>У разі реорганізації (злиття, приєднання, поділу, виділу, перетворення) музеїв, що засновані на державній і комунальній формах власності, порядок подальшого використання їх музейних зібрань визначає засновник за погодженням з центральною органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв.</p>	<p>Реорганізація (злиття, приєднання, поділ, виділення, перетворення) музеїв може відбуватися відповідно до чинного законодавства.</p> <p>У разі реорганізації (злиття, приєднання, поділу, виділу, перетворення) музеїв, що засновані на державній і комунальній формах власності, порядок подальшого використання їх музейних зібрань визначає засновник за погодженням з центральною органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері музейної справи.</p>
<p>Стаття 14. Матеріально-технічне забезпечення музеїв</p> <p>Власники музеїв зобов'язані забезпечувати їх будівлями (спорудами), збудованими за спеціальними проектами, або іншими упорядкованими приміщеннями, що відповідають вимогам функціонування музеїв, а також відповідним обладнанням та транспортом.</p> <p>Приміщення музеїв, що є у державній чи комунальній власності, передаються їм на праві оперативного управління. Воно може бути вилучене лише за умови надання музею іншого рівноцінного приміщення. У разі вилучення приміщення музею, що є пам'яткою культурної спадщини, рішення про його вилучення приймається за погодженням з центральною органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв.</p> <p>...</p>	<p>Стаття 14. Матеріально-технічне забезпечення музеїв</p> <p>Власники музеїв зобов'язані забезпечувати їх будівлями (спорудами), збудованими за спеціальними проектами, або іншими упорядкованими приміщеннями, що відповідають вимогам функціонування музеїв, а також відповідним обладнанням та транспортом.</p> <p>Приміщення музеїв, що є у державній чи комунальній власності, передаються їм на праві оперативного управління. Воно може бути вилучене лише за умови надання музею іншого рівноцінного приміщення. У разі вилучення приміщення музею, що є пам'яткою культурної спадщини, рішення про його вилучення приймається за погодженням з центральною органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері музейної справи.</p> <p>...</p>
<p>Стаття 15. Музейний фонд України</p>	<p>Стаття 15. Музейний фонд України</p>

Музейний фонд України є національним багатством, невід'ємною складовою культурної спадщини України, що охороняється законом.

Музейні предмети Музейного фонду України є культурними цінностями, що постійно зберігаються на території України та за її межами або згідно з міжнародними договорами підлягають поверненню в Україну.

Музеї, юридичні і фізичні особи зобов'язані забезпечувати збереженість Музейного фонду України та сприяти його поповненню.

Положення про Музейний фонд України затверджується Кабінетом Міністрів України.

Музейний фонд України є національним багатством, невід'ємною складовою культурної спадщини України, що охороняється законом.

Музейні предмети Музейного фонду України є культурними цінностями, що постійно зберігаються на території України та за її межами або згідно з міжнародними договорами підлягають поверненню в Україну.

Музеї, юридичні і фізичні особи зобов'язані забезпечувати збереженість Музейного фонду України та сприяти його поповненню.

У разі оголошення на території України правового режиму воєнного стану Музейний фонд України підлягає обов'язковій евакуації в межах і в порядку встановленому Кабінетом Міністрів України. Музеї, в тому числі створені при підприємствах, в установах, організаціях і закладах освіти державної та комунальної форм власності чи у їх складі, їх засновники, органи державної влади та місцевого самоврядування, в разі оголошення на території України правового режиму воєнного стану, зобов'язані здійснювати заходи з евакуації Музейного фонду України. Юридичні та фізичні особи, зобов'язані сприяти проведенню заходів з евакуації Музейного фонду України

<p>Музейні предмети, музейні колекції та музейні зібрання державної частини Музейного фонду України закріплюються за музеями на праві оперативного управління</p> <p>Норма відсутня</p>	<p>Положення про Музейний фонд України затверджується Кабінетом Міністрів України.</p> <p>Музейні предмети, музейні колекції та музейні зібрання державної частини Музейного фонду України закріплюються за музеями на праві оперативного управління</p> <p>Переліки музеїв – юридичних осіб та музеїв, що створені і діють у складі підприємств, установ, організацій та закладів освіти, у яких зберігаються музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України, формуються в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, та затверджуються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері музейної справи.</p>
<p>Стаття 15². Особливості здійснення права власності на музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, предмети музейного значення Музейного фонду України</p> <p>Музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, віднесені до державної частини Музейного фонду України, не підлягають відчуженню, за винятком обміну на інші музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання. Рішення про обмін музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до державної частини Музейного фонду України, приймається центральним</p>	<p>Стаття 15². Особливості здійснення права власності на музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, предмети музейного значення Музейного фонду України</p> <p>Музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, віднесені до державної частини Музейного фонду України, не підлягають відчуженню, за винятком обміну на інші музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання. Рішення про обмін музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до державної частини Музейного фонду України, приймається</p>

органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв.

У разі передачі майнових комплексів музеїв з державної у комунальну власність музейні предмети, музейні колекції та музейні зібрання залишаються у державній власності і належать до державної частини Музейного фонду України.

Перелік музеїв (у тому числі музеїв системи Національної академії наук України, Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, Педагогічного товариства України, інших самоврядних організацій), у яких зберігаються музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України, затверджується Кабінетом Міністрів України.

Музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що належать до державної частини Музейного фонду України, та предмети музейного значення, що підлягають внесенню до державної частини Музейного фонду України, не підлягають приватизації та не можуть бути предметом застави. Музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що належать до недержавної частини Музейного фонду України, та предмети музейного значення, що підлягають внесенню до недержавної частини Музейного фонду України, не можуть бути предметом застави, якщо заставодержатель - іноземний громадянин або особа без громадянства, яка не проживає в Україні.

центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв.

У разі передачі майнових комплексів музеїв з державної у комунальну власність музейні предмети, музейні колекції та музейні зібрання залишаються у державній власності і належать до державної частини Музейного фонду України.

Норму виключити

Музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що належать до державної частини Музейного фонду України, та предмети музейного значення, що підлягають внесенню до державної частини Музейного фонду України, не підлягають приватизації та не можуть бути предметом застави. Музейні предмети, музейні колекції, музейні зібрання, що належать до недержавної частини Музейного фонду України, та предмети музейного значення, що підлягають внесенню до недержавної частини Музейного фонду України, не можуть бути предметом застави, якщо заставодержатель – іноземний громадянин або особа без громадянства, яка не проживає в Україні.

<p>У разі продажу музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до недержавної частини Музейного фонду України, держава має переважне право на їх придбання, яке реалізується центральними органами виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сферах культури та мистецтв або уповноваженими ним державними музеями.</p>	<p>У разі продажу музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до недержавної частини Музейного фонду України, держава має переважне право на їх придбання, яке реалізується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері музейної справи або уповноваженими ним державними музеями.</p>
<p>Стаття 18. Формування державної частини Музейного фонду України</p> <p>Формування державної частини Музейного фонду України здійснюється шляхом:</p> <p>придбання в установленому порядку предметів музейного значення центральними органами виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сферах культури та мистецтв, іншими центральними і місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів та музеями - за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів та інших джерел, не заборонених законодавством;</p> <p>безоплатної передачі предметів музейного значення підприємствами, установами, організаціями, об'єднаннями громадян та громадянами;</p>	<p>Стаття 18. Формування державної частини Музейного фонду України</p> <p>Формування державної частини Музейного фонду України здійснюється шляхом:</p> <p>придбання в установленому порядку предметів музейного значення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері музейної справи, іншими центральними і місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів та музеями - за рахунок коштів державного і місцевих бюджетів та інших джерел, не заборонених законодавством;</p> <p>безоплатної передачі предметів музейного значення підприємствами, установами, організаціями, об'єднаннями громадян та громадянами;</p>

<p>передачі обернених відповідно до законодавства України у дохід держави музейних предметів, предметів музейного значення;</p> <p>...</p> <p>Формування державної частини Музейного фонду України та забезпечення поповнення експозицій музеїв здійснюються центральними органами виконавчої влади, що забезпечують формування та реалізують державну політику у сферах культури та мистецтв.</p>	<p>передачі обернених відповідно до законодавства України у дохід держави музейних предметів, предметів музейного значення та стягнутих у дохід держави відповідно до Закону України «Про санкції»;</p> <p>...</p> <p>Формування державної частини Музейного фонду України та забезпечення поповнення експозицій музеїв здійснюють музеї за сприянням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері музейної справи;</p>
<p>Стаття 19. Облік музейних предметів та предметів музейного значення</p> <p>Музейні предмети та предмети музейного значення, які зберігаються в музеях незалежно від форм власності та підпорядкування, а також предмети музейного значення, які зберігаються на підприємствах, в установах, організаціях державної та комунальної форми власності, підлягають обліку в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.</p> <p>Норма відсутня.</p> <p>Форми облікових документів затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв.</p>	<p>Стаття 19. Облік музейних предметів та предметів музейного значення</p> <p>Музейні предмети та предмети музейного значення, які зберігаються в музеях незалежно від форм власності та підпорядкування, а також предмети музейного значення, які зберігаються на підприємствах, в установах, організаціях державної та комунальної форми власності, підлягають обліку в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.</p> <p>Централізований облік Музейного фонду України в електронній формі забезпечує центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері музейної справи, у порядку, затвердженому Кабінетом Міністрів України.</p> <p>Форми облікових документів затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує</p>

<p>Фондово-облікова документація підлягає довічному зберіганню.</p>	<p>формування державної політики у сферах культури та мистецтв.</p> <p>Фондово-облікова документація підлягає довічному зберіганню.</p>
<p>Норма відсутня</p>	<p>Стаття 21¹. Депозитарій музейних предметів.</p> <p>Депозитарій музейних предметів (далі – депозитарій) – заклад культури або відокремлений підрозділ такого закладу, що забезпечує тимчасове зберігання музейних предметів, у тому числі обслуговування спеціально обладнаного приміщення (будівля, захисна споруда, сховище) з дотриманням вимог, необхідних для їх тимчасового зберігання.</p> <p>Депозитарії можуть проводити роботи з дослідження, реставрації, а також консервації музейних предметів Музейного фонду України, переданих їм на тимчасове зберігання, з урахуванням особливостей, визначених статтею 24 цього Закону.</p> <p>Музейні предмети Музейного фонду України передаються з місця їх постійного зберігання до депозитарію у випадках:</p> <p>виникнення загрози знищення, втрати, пошкодження чи руйнування цих предметів, пов’язаної з воєнним або надзвичайним станом на території всієї України або на окремих її територіях;</p>

	<p>неможливості їх безпечного перебування в місцях їх постійного зберігання;</p> <p>проведення досліджень, реставрації, консервації.</p> <p>Положення про депозитарій музейних предметів затверджується Кабінетом Міністрів України.</p> <p>Депозитарії можуть утворюватися відповідними органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, юридичними особами.</p> <p>Приймання-передавання музейних предметів до депозитарію здійснюється в порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері музейної справи.</p> <p>Створення та функціонування депозитарію здійснюється за рахунок коштів державного чи місцевих бюджетів у відповідності до частин першої-другої статті 26 Закону України «Про культуру».</p>
<p>Стаття 22. Порядок вивезення за межі України музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до державної частини Музейного фонду України, та предметів музейного значення, що підлягають внесенню до державної частини Музейного фонду України</p>	<p>Стаття 22. Порядок вивезення за межі України музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до державної частини Музейного фонду України, та предметів музейного значення, що підлягають внесенню до державної частини Музейного фонду України</p>

<p>Вивезення за межі України музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до державної частини Музейного фонду України, та предметів музейного значення, що підлягають внесенню до державної частини Музейного фонду України, забороняється, крім випадків тимчасового їх перебування за кордоном для експонування на виставках, реставрації або проведення наукової експертизи на підставі свідоцтва на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей відповідно до Закону України "Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей" та за погодженням з центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму.</p>	<p>Вивезення за межі України музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань, що належать до державної частини Музейного фонду України, та предметів музейного значення, що підлягають внесенню до державної частини Музейного фонду України, забороняється, крім випадків тимчасового їх перебування за кордоном для тимчасового зберігання, експонування на виставках, реставрації або проведення наукової експертизи на підставі свідоцтва на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей відповідно до Закону України "Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей" та за погодженням з центральним органом виконавчої влади у сфері культури і туризму.</p>
<p>Стаття 23. Страхування музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань Музейного фонду України та предметів музейного значення, що підлягають внесенню до Музейного фонду України</p> <p>...</p> <p>Норма відсутня</p>	<p>Стаття 23. Страхування музейних предметів, музейних колекцій, музейних зібрань Музейного фонду України та предметів музейного значення, що підлягають внесенню до Музейного фонду України</p> <p>...</p> <p>Під час дії правового режиму воєнного стану музейні предмети не підлягають страхуванню при транспортуванні територією України у разі їх супроводу правоохоронними органами.</p> <p>...</p>
<p>Стаття 24. Консервація і реставрація музейних предметів Музейного фонду України</p> <p>Консервацію і реставрацію музейних предметів Музейного фонду України здійснюють спеціалізовані установи та організації, реставраційні підрозділи музеїв та окремі</p>	<p>Стаття 24. Консервація і реставрація музейних предметів</p> <p>Консервацію і реставрацію музейних предметів та предметів музейного значення державної частини Музейного фонду України здійснюють спеціалізовані</p>

~~реставратори, які мають кваліфікаційну категорію за відповідною спеціальністю.~~

Норма відсутня

~~Порядок їх консервації і реставрації визначається центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв.~~

Держава сприяє проведенню реставрації музейних предметів, предметів музейного значення недержавної частини Музейного фонду України у державних реставраційних закладах.

З метою проведення атестації реставраторів та присвоєння їм відповідної кваліфікаційної категорії утворюється атестаційна комісія. Положення про атестаційну комісію та її персональний склад затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв.

установи, організації, реставраційні підрозділи музеїв, у тому числі закордонні та окремі художники-реставратори.

Право на проведення консервації і реставрації музейних предметів державної частини Музейного фонду України надається виключно художникам-реставраторам – фізичним особам, які мають вищу спеціалізовану освіту мистецького спрямування та яким за результатами атестації присвоєно кваліфікаційну категорію за відповідною спеціалізацією, а також реставратори закордонних спеціалізованих установ, організацій, реставраційних підрозділів музеїв.

Положення про проведення атестації художників-реставраторів затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері музейної справи.

Норму виключити

Норму виключити

Норму виключити

<p>Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування сприяють підготовці реставраторів, розвитку мережі спеціалізованих реставраційних закладів.</p>	
<p>Стаття 29. Гарантії майнових прав музеїв</p> <p>Держава гарантує захист майнових прав музеїв усіх форм власності. Вилучення державою у музеїв їх фондів та іншого закріпленого за ними майна може здійснюватися лише у випадках, передбачених законами України.</p> <p>Музеї, що є у державній чи комунальній власності, не підлягають приватизації.</p> <p>Держава гарантує забезпечення охорони музеїв державної та комунальної форм власності.</p> <p>Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв, з переліку музеїв, затвердженого Кабінетом Міністрів України відповідно до частини третьої статті 15² цього Закону, визначає музей, якому музейні предмети, музейні колекції та музейні зібрання, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України, передаються на постійне або тимчасове зберігання в порядку, передбаченому Положенням про Музейний фонд України.</p>	<p>Стаття 29. Гарантії майнових прав музеїв</p> <p>Держава гарантує захист майнових прав музеїв усіх форм власності. Вилучення державою у музеїв їх фондів та іншого закріпленого за ними майна може здійснюватися лише у випадках, передбачених законами України.</p> <p>Музеї, що є у державній чи комунальній власності, не підлягають приватизації.</p> <p>Держава гарантує забезпечення охорони музеїв державної та комунальної форм власності.</p> <p>Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері музейної справи, з переліків музеїв, затверджених центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері музейної справи, відповідно до частини шостої статті 15 цього Закону визначає музей, якому музейні предмети, музейні колекції та музейні зібрання, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України, передаються на постійне або тимчасове зберігання в порядку, передбаченому Положенням про Музейний фонд України.</p>

Закон України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей»

Загальна частина

Загальна частина

<p>Стаття 13. Свідоцтво на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей</p> <p>...</p> <p>Культурні цінності, зазначені у свідоцтві на право тимчасового вивезення, можуть бути поміщені лише у митний режим тимчасового вивезення, строк якого не може перевищувати чотири роки.</p> <p>Норма відсутня</p> <p>...</p>	<p>Стаття 13. Свідоцтво на право вивезення (тимчасового вивезення) культурних цінностей</p> <p>...</p> <p>Культурні цінності, зазначені у свідоцтві на право тимчасового вивезення, можуть бути поміщені лише у митний режим тимчасового вивезення, строк якого не може перевищувати чотири роки.</p> <p>У разі оголошення на території України правового режиму воєнного стану обмеження строку перебування культурних цінностей у митному режимі тимчасового вивезення, передбаченого в абзаці сьомому цієї статті, не застосовується до його припинення чи скасування</p> <p>...</p>
<p>Стаття 23. Тимчасове вивезення культурних цінностей</p> <p>Тимчасове вивезення культурних цінностей може здійснюватися фізичними та юридичними особами:</p> <p>для організації виставок;</p> <p>норма відсутня</p> <p>для проведення реставраційних робіт і наукових досліджень;</p> <p>у зв'язку з театральною, концертною та іншою артистичною діяльністю;</p> <p>в інших випадках, передбачених законодавством України.</p>	<p>Стаття 23. Тимчасове вивезення культурних цінностей</p> <p>Тимчасове вивезення культурних цінностей може здійснюватися фізичними та юридичними особами:</p> <p>для організації виставок;</p> <p>для тимчасового зберігання;</p> <p>для проведення реставраційних робіт і наукових досліджень;</p> <p>у зв'язку з театральною, концертною та іншою артистичною діяльністю;</p> <p>в інших випадках, передбачених законодавством України.</p>

<p>Культурні цінності, тимчасово вивезені з України і не повернуті в обумовлений угодою термін, вважаються незаконно вивезеними.</p>	<p>Культурні цінності, тимчасово вивезені з України і не повернуті в обумовлений угодою термін, вважаються незаконно вивезеними.</p>
<p>Стаття 28. Порядок використання вилучених або конфіскованих культурних цінностей</p> <p>Культурні цінності, вилучені митними органами або правоохоронними органами, а також конфісковані за рішенням суду, передаються безоплатно центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей, центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері архівної справи, діловодства, які забезпечують їх зберігання, експертизу та інформацію про них з метою уточнення права власності на них.</p> <p>Після встановлення права власності на зазначені культурні цінності вони передаються в установленому порядку їх законному власнику чи уповноваженій ним особі.</p> <p>Витрати на зберігання та експертизу культурних цінностей відшкодовує власник, якщо інше не передбачено законодавством України або рішенням суду.</p> <p>Якщо вилучені або конфісковані культурні цінності обернені відповідно до закону в доход держави, питання про безоплатну передачу цих культурних цінностей для постійного зберігання в державну частину музейного,</p>	<p>Норму виключити</p>

бібліотечного та архівного фондів або релігійним організаціям вирішується відповідно до законодавства.

Закон України «Про санкції»

Загальна частина

Стаття 5¹. Підстави, умови та порядок стягнення активів фізичних або юридичних осіб в дохід держави

1. Санкція, передбачена пунктом 1-1 частини першої статті 4 цього Закону, має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України "Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів".

...

3. Судове рішення про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, в день набрання ним законної сили надсилається Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Активи, щодо яких ухвалено рішення про застосування такої санкції, підлягають передачі Фонду державного майна

Загальна частина

Стаття 5¹. Підстави, умови та порядок стягнення активів фізичних або юридичних осіб в дохід держави

1. Санкція, передбачена пунктом 1-1 частини першої статті 4 цього Закону, має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України "Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів".

...

3. Судове рішення про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, в день набрання ним законної сили надсилається Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Активи, щодо яких ухвалено рішення про застосування такої санкції, підлягають передачі Фонду державного майна

України протягом п'яти робочих днів з дня набрання законної сили вищезазначеним судовим рішенням.

Фонд державного майна України здійснює повноваження у сфері управління (у тому числі шляхом реалізації) активами, щодо яких ухвалено судові рішення про застосування такої санкції, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. Грошові кошти, отримані в результаті реалізації таких активів, зараховуються до Державного бюджету України та спрямовуються до фонду ліквідації наслідків збройної агресії.

Кабінет Міністрів України може прийняти рішення про визначення суб'єктом управління активом іншого органу державної влади, суб'єкта господарювання державного сектору економіки. Таке управління здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, згідно з абзацом третім цієї частини.

Фонд державного майна України та Кабінет Міністрів України реалізують повноваження, визначені в абзацах третьому і четвертому цієї частини, щодо активів у вигляді частки у статутному (складеному) капіталі чи акцій, паїв юридичної особи, що має право надавати фінансові послуги, державне регулювання та нагляд за діяльністю якої здійснює відповідно до своєї компетенції Національний банк України або Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, які підлягають стягненню в дохід держави як санкція, передбачена пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, з урахуванням отриманої від Національного банку

України протягом п'яти робочих днів з дня набрання законної сили вищезазначеним судовим рішенням.

Фонд державного майна України здійснює повноваження у сфері управління (у тому числі шляхом реалізації) активами, щодо яких ухвалено судові рішення про застосування такої санкції, у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України. Грошові кошти, отримані в результаті реалізації таких активів, зараховуються до Державного бюджету України та спрямовуються до фонду ліквідації наслідків збройної агресії.

Кабінет Міністрів України може прийняти рішення про визначення суб'єктом управління активом іншого органу державної влади, суб'єкта господарювання державного сектору економіки. Таке управління здійснюється в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України, згідно з абзацом третім цієї частини.

Фонд державного майна України та Кабінет Міністрів України реалізують повноваження, визначені в абзацах третьому і четвертому цієї частини, щодо активів у вигляді частки у статутному (складеному) капіталі чи акцій, паїв юридичної особи, що має право надавати фінансові послуги, державне регулювання та нагляд за діяльністю якої здійснює відповідно до своєї компетенції Національний банк України або Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, які підлягають стягненню в дохід держави як санкція, передбачена пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, з урахуванням отриманої від Національного банку

<p>України та/або Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку інформації щодо діяльності такої юридичної особи.</p> <p>Норма відсутня</p>	<p>України та/або Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку інформації щодо діяльності такої юридичної особи.</p> <p>Культурні цінності, вилучені в рамках застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, або стягнуті в дохід держави на підставі рішення суду про застосування такої санкції, не підлягають реалізації.</p> <p>Культурні цінності, щодо яких ухвалено рішення суду про застосування санкції, передбаченої пунктом 1¹ частини першої статті 4 цього Закону, безоплатно передаються закладам культури, визначеним на підставі рішення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей, для постійного зберігання в державній частині музейного, бібліотечного чи архівного фонду.</p> <p>Примітка.</p> <p>Термін «культурні цінності» вживається у значенні, визначеному Законом України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей».</p>
---	---

Закон України «Про культуру»

<p>Стаття 16. Збереження культурної спадщини, культурних цінностей та культурних благ</p> <p>1. Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування забезпечують:</p>	<p>Стаття 16. Збереження культурної спадщини, культурних цінностей та культурних благ</p> <p>1. Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування забезпечують:</p>
--	--

збереження культурних цінностей на території України, охорону культурної спадщини, захист історичного середовища;

збереження Музейного фонду України, Державного бібліотечного фонду України, Національного архівного фонду України, фільмофонду, їх постійне поповнення сучасними творами мистецтва, продукцією вітчизняного книговидавництва, кінематографа, аудіовиробництва;

функціонування і розвиток мережі музеїв, архівів, бібліотек, мистецьких шкіл, студій, клубів, кінотеатрів, кіно-, відеопрокатних підприємств, об'єднань, заповідників, реставраційних закладів державної та комунальної власності;

збереження нематеріальної культурної спадщини, в тому числі традиційної народної культури, мов, діалектів і говірок, фольклору, традицій, звичаїв і обрядів, народних художніх промислів та ремесел, історичних топонімів тощо.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв, забезпечує створення, впровадження та ведення електронних реєстрів у сфері культури, розробляє і вносить на розгляд Кабінету Міністрів України положення про електронні реєстри у сфері культури.

2. Забороняється вилучення друкованих видань, вихідних матеріалів фільмів та фонограм, інших мистецьких і літературних творів, документів, пам'яток з бібліотечних, музейних, архівних фондів, фільмофонду, знищення

збереження культурних цінностей на території України, охорону культурної спадщини, захист історичного середовища;

збереження Музейного фонду України, Державного бібліотечного фонду України, Національного архівного фонду України, фільмофонду, їх постійне поповнення сучасними творами мистецтва, продукцією вітчизняного книговидавництва, кінематографа, аудіовиробництва;

функціонування і розвиток мережі музеїв, архівів, бібліотек, мистецьких шкіл, студій, клубів, кінотеатрів, кіно-, відеопрокатних підприємств, об'єднань, заповідників, реставраційних закладів державної та комунальної власності;

збереження нематеріальної культурної спадщини, в тому числі традиційної народної культури, мов, діалектів і говірок, фольклору, традицій, звичаїв і обрядів, народних художніх промислів та ремесел, історичних топонімів тощо.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв, забезпечує створення, впровадження та ведення електронних реєстрів у сфері культури, розробляє і вносить на розгляд Кабінету Міністрів України положення про електронні реєстри у сфері культури.

2. Забороняється вилучення друкованих видань, вихідних матеріалів фільмів та фонограм, інших мистецьких і літературних творів, документів, пам'яток з бібліотечних, музейних, архівних фондів, фільмофонду, знищення

культурних цінностей з ідеологічних чи політичних міркувань.

3. Унікальні культурні цінності, що мають виняткове історичне, художнє, наукове та інше культурне значення для формування вітчизняного культурного простору і визначають внесок Українського народу у всесвітню культурну спадщину, визнаються об'єктами національного культурного надбання і включаються до Державного реєстру національного культурного надбання. Порядок включення до зазначеного реєстру та порядок ведення обліку об'єктів національного культурного надбання визначаються Кабінетом Міністрів України.

4. Документи на об'єкти культурної спадщини та інформація про культурні цінності підлягають збереженню шляхом створення страхового фонду документації.

5. Перелік об'єктів нематеріальної культурної спадщини складає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв.

Норма відсутня

культурних цінностей з ідеологічних чи політичних міркувань.

3. Унікальні культурні цінності, що мають виняткове історичне, художнє, наукове та інше культурне значення для формування вітчизняного культурного простору і визначають внесок Українського народу у всесвітню культурну спадщину, визнаються об'єктами національного культурного надбання і включаються до Державного реєстру національного культурного надбання. Порядок включення до зазначеного реєстру та порядок ведення обліку об'єктів національного культурного надбання визначаються Кабінетом Міністрів України.

4. Документи на об'єкти культурної спадщини та інформація про культурні цінності підлягають збереженню шляхом створення страхового фонду документації.

5. Перелік об'єктів нематеріальної культурної спадщини складає центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах культури та мистецтв.

6. Якщо культурні цінності вилучено, стягнуто або конфісковано відповідно до закону в доход держави, такі культурні цінності безоплатно передаються закладам культури, визначеним на підставі рішення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері вивезення, ввезення та повернення культурних

<p>Стаття 21. Особливості трудових відносин та працевлаштування в закладах культури</p> <p>...</p> <p>2. Протягом періоду тимчасової окупації керівники закладів культури на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей, Автономної Республіки Крим та міста Севастополя призначаються на посаду без конкурсу шляхом укладення з ними контракту за результатами співбесіди. Право призначати керівників закладів культури на тимчасово окупованих територіях на посаду та укласти з ними контракт, а також звільнити із займаної посади мають:</p> <p>1) Донецька, Луганська обласні державні адміністрації, відповідні військово-цивільні адміністрації у разі їх утворення — щодо керівників закладів культури на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей, які до початку тимчасової окупації належали до сфери управління відповідно зазначених обласних державних адміністрацій чи органів влади, повноваження яких здійснюються військово-цивільними адміністраціями;</p> <p>2) центральный орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах культури та мистецтв, — щодо керівників закладів культури на тимчасово окупованих територіях Автономної Республіки</p>	<p>цінностей, для постійного зберігання в державній частині музейного, бібліотечного чи архівного фонду.</p> <p>Стаття 21. Особливості трудових відносин та працевлаштування в закладах культури</p> <p>....</p> <p>2. Керівники державних та комунальних закладів культури у населених пунктах, віднесених до переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, призначаються на посаду без проведення конкурсу шляхом укладення з ним контракту строком на 1 рік за результатами співбесіди за умови дотримання вимог, передбачених абзацом першим частини першої статті 21¹ цього Закону.</p> <p>Контракт з керівником державного чи комунального закладу культури, який призначається на посаду на умовах, передбачених абзацом першим цієї частини, визначає основні вимоги щодо діяльності керівника та умови, передбачені абзацами четвертим – восьмим частини шістнадцятої статті 21⁵ цього Закону. Право призначати керівників закладів культури на посаду та укласти контракт мають органи виконавчої влади чи відповідні обласні державні адміністрації, повноваження яких здійснюються військово-цивільними адміністраціями.</p>
--	--

~~Крим і міста Севастополя та щодо керівників закладів культури на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей, які до початку тимчасової окупації не належали до сфери управління органів влади, зазначених у пункті 1 цієї частини.~~

~~Керівник державного чи комунального закладу культури може призначатися керівником на умовах сумісництва в державному чи комунальному закладі культури, розташованому на тимчасово окупованих територіях, виключно відповідного функціонального спрямування.~~

~~Контракт з керівником закладу культури на тимчасово окупованій території, який призначається на посаду на умовах, передбачених абзацом першим цієї частини, визначає основні вимоги щодо діяльності керівника та умови, передбачені абзацами четвертим — восьмим частини шістнадцятої статті 21⁶ цього Закону.~~

Закон України «Про правовий режим воєнного стану»

Стаття 10. Неприпустимість припинення повноважень органів державної влади, інших державних органів в умовах воєнного стану.

...

5. У період дії воєнного стану особи призначаються на посади державної служби, посади в органах місцевого самоврядування, посади керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, комунальних підприємств, установ, організацій керівником державної служби або суб'єктом призначення, сільським,

Стаття 10. Неприпустимість припинення повноважень органів державної влади, інших державних органів в умовах воєнного стану.

.....

5. У період дії воєнного стану особи призначаються на посади державної служби, посади в органах місцевого самоврядування, посади керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, комунальних підприємств, установ, організацій керівником державної служби або суб'єктом призначення, сільським,

селищним, міським головою, головою районної, районної у місті, обласної ради, начальником відповідної військової адміністрації без конкурсного відбору, обов'язковість якого передбачена законом, на підставі поданої заяви, заповненої особової картки встановленого зразка та документів, що підтверджують наявність у таких осіб громадянства України, освіти та досвіду роботи згідно з вимогами законодавства, встановленими щодо відповідних посад.

Державні службовці та посадові особи місцевого самоврядування, призначені відповідно до абзацу першого цієї частини, не можуть бути переведені на інші посади державної служби або посади в органах місцевого самоврядування.

Дія цієї частини не застосовується при призначенні на посади державної служби, за якими спеціальним законом встановлено порядок виконання обов'язків у разі відсутності керівника державного органу (у тому числі у разі припинення його повноважень чи звільнення з посади), крім випадків, якщо встановлений спеціальним законом порядок неможливо застосувати через відсутність осіб, на яких може бути покладено виконання обов'язків керівника державного органу.

Позиція відсутня

селищним, міським головою, головою районної, районної у місті, обласної ради, начальником відповідної військової адміністрації без конкурсного відбору, обов'язковість якого передбачена законом, на підставі поданої заяви, заповненої особової картки встановленого зразка та документів, що підтверджують наявність у таких осіб громадянства України, освіти та досвіду роботи згідно з вимогами законодавства, встановленими щодо відповідних посад

Державні службовці та посадові особи місцевого самоврядування, призначені відповідно до абзацу першого цієї частини, не можуть бути переведені на інші посади державної служби або посади в органах місцевого самоврядування.

Дія цієї частини не застосовується при призначенні на посади державної служби, за якими спеціальним законом встановлено порядок виконання обов'язків у разі відсутності керівника державного органу (у тому числі у разі припинення його повноважень чи звільнення з посади), крім випадків, якщо встановлений спеціальним законом порядок неможливо застосувати через відсутність осіб, на яких може бути покладено виконання обов'язків керівника державного органу

Дія абзацу першого цієї частини не застосовується при призначенні на посади керівників державних та комунальних закладів культури.

Закон України Про охорону археологічної спадщини

Зміст правового акту

Пропозиція

Стаття 18. Знахідки, одержані в результаті археологічних досліджень

Знахідки, одержані в результаті археологічних досліджень (нерухомі та рухомі предмети, які були пов'язані з об'єктом археологічної спадщини і виявлені під час археологічних досліджень), є державною власністю. Вони підлягають обліку та класифікації відповідно до методик, затверджених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини. Правовий режим скарбу визначається законодавством України.

З моменту виявлення і до передачі на зберігання згідно із законодавством України знахідки охороняються державою нарівні з об'єктами музейного фонду України.

Знахідки підлягають передачі на зберігання до визначених у дозволі на проведення археологічних розвідок, розкопок, інших земляних робіт, а також на дослідження решток життєдіяльності людини, що містяться під землею поверхнею та водою, фондів музеїв, у яких зберігаються музейні колекції і предмети, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України.

відсутнє

Антропологічні рештки в складі археологічних знахідок, які після вилучення з культурного шару та їх повного дослідження не набули ознак предметів музейного значення, за рішенням фондово-закупівельної комісії музейної установи, вказаної в дозволі на проведення відповідних робіт, про невключення цих предметів до фонду музею передаються археологом чи особою, відповідальною за проведення земляних (підводних) робіт, пов'язаних з пошуком та дослідженням решток життєдіяльності

<p>У тому випадку, коли досліджені елементи археологічної спадщини залишаються на місці (in situ), археолог разом з відповідним органом охорони культурної спадщини вживають заходів щодо їх консервації або музеєфікації. Фінансування таких заходів провадиться відповідно до Закону України "Про охорону культурної спадщини".</p>	<p>людини, до відповідних виконавчих органів місцевого самоврядування для окремого захоронення на території визначеного в установленому порядку місця поховання або на місці виявлення вказаних антропологічних решток. На місці захоронення має бути встановлений пам'ятний знак з інформацією щодо місця та дати виявлення археологічної знахідки, археолога та іншої відомої інформації про захоронені антропологічні рештки.</p> <p>Антропологічні рештки, які підлягають захороненню, не можуть бути знищені чи кремовані, а інформація щодо розташування місця їх захоронення має бути зафіксована, в тому числі в документації, яка готується за результатами дослідження відповідно до абзаців третього-п'ятого частини другої статті 35 Закону України «Про охорону культурної спадщини». Також до вказаної документації (крім короткого Звіту за результатами археологічних досліджень) обов'язково включаться детальний опис антропологічних решток, які будуть захоронені, в тому числі матеріали їх фотофіксації, форма якого затверджується Інститутом археології Національної академії наук України.</p> <p>У тому випадку, коли досліджені елементи археологічної спадщини залишаються на місці (in situ), археолог разом з відповідним органом охорони культурної спадщини вживають заходів щодо їх консервації або музеєфікації. Фінансування таких заходів провадиться відповідно до Закону України "Про охорону культурної спадщини".</p>
Закон України «Про поховання та поховальну справу»	
Стаття 24. Місця невідомих поховань	Стаття 24. Місця невідомих поховань

Про виявлені місця невідомих поховань негайно повідомляються відповідні правоохоронні органи. У разі встановлення відсутності складу кримінального правопорушення виявлені місця невідомих поховань підлягають обстеженню, вивченню та обліку відповідними виконавчими органами сільських, селищних, міських рад та органами охорони культурної спадщини в порядку, встановленому законодавством.

На період обстеження та вивчення виявлених місць невідомих поховань виконавчі органи сільських, селищних, міських рад забезпечують охорону їх територій.

На підставі висновків обстеження та вивчення виявлених місць невідомих поховань органи місцевого самоврядування можуть надавати їм статус кладовища з подальшим упорядкуванням його території згідно із цим Законом.

Місця невідомих поховань, віднесені в установленому законодавством порядку до об'єктів культурної спадщини, беруть на державний облік і утримують органи охорони культурної спадщини.

відсутнє

Про виявлені місця невідомих поховань негайно повідомляються відповідні правоохоронні органи. У разі встановлення відсутності складу кримінального правопорушення виявлені місця невідомих поховань підлягають обстеженню, вивченню та обліку відповідними виконавчими органами сільських, селищних, міських рад та органами охорони культурної спадщини в порядку, встановленому законодавством.

На період обстеження та вивчення виявлених місць невідомих поховань виконавчі органи сільських, селищних, міських рад забезпечують охорону їх територій.

На підставі висновків обстеження та вивчення виявлених місць невідомих поховань органи місцевого самоврядування можуть надавати їм статус кладовища з подальшим упорядкуванням його території згідно із цим Законом.

Місця невідомих поховань, віднесені в установленому законодавством порядку до об'єктів культурної спадщини, беруть на державний облік і утримують органи охорони культурної спадщини.

При виявленні під час проведення археологічних досліджень на певній місцевості антропологічних решток, залишків давніх поховань за наявності рішення органу місцевого самоврядування про ненадання статусу «місце поховання» місцю, де були виявлені такі антропологічні

	<p>залишки, залишки давніх поховань, та рішення органу охорони культурної спадщини щодо недоцільності взяття цих місць на облік як об'єктів культурної спадщини, за рішенням виконавчих органів відповідних сільських, селищних, міських рад антропологічні рештки з археологічних знахідок мають бути захоронені на місці виявлення або перенесені для захоронення на території місць поховань відповідних сільських, селищних, міських рад згідно з містобудівною документацією на місцевому рівні з дотриманням містобудівних, екологічних та санітарно-гігієнічних вимог, а також вимог законодавства про охорону культурної спадщини.</p> <p>Витрати на поховання антропологічних решток з археологічних знахідок, які не набули статусу предметів музейного значення відповідно до закону, здійснюються органом місцевого самоврядування, якщо інше не вказано в інвестиційному договорі, для реалізації якого були проведені археологічні дослідження, під час яких були виявлені антропологічні рештки, залишки давніх поховань, які підлягають захороненню.</p>
Закон України «Про охорону культурної спадщини»	
<p>Стаття 4. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері охорони культурної спадщини</p> <p><i>відсутнє</i></p>	<p>Стаття 4. Повноваження Кабінету Міністрів України у сфері охорони культурної спадщини</p> <p>Затвердження порядку проведення археологічних досліджень.</p>
<p>Стаття 5. Повноваження центральних органів виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини</p>	<p>Стаття 5. Повноваження центральних органів виконавчої влади у сфері охорони культурної спадщини</p>

<p>До повноважень центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони культурної спадщини, належить:</p> <p>...</p> <p>14) погодження програм та проектів містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на пам'ятках національного значення, їх територіях, в історико-культурних заповідниках, на історико-культурних заповідних територіях, у зонах охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць, а також програм і проектів, реалізація яких може позначитися на об'єктах культурної спадщини;</p>	<p>До повноважень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони культурної спадщини, належить:</p> <p>14) погодження програм та проектів містобудівних, архітектурних та ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на пам'ятках національного значення, їх територіях, в історико-культурних заповідниках, на історико-культурних заповідних територіях, у зонах охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць, а також програм і проектів, реалізація яких може позначитися на об'єктах культурної спадщини з урахуванням експертного висновку за результатами археологічних розвідок;</p>
<p>Стаття 6. Повноваження інших органів охорони культурної спадщини</p> <p>1. До повноважень органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органів охорони культурної спадщини обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій відповідно до їхньої компетенції належить:</p> <p>...</p> <p>9) погодження відповідних програм та проектів містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт, реалізація яких може позначитися на стані пам'яток місцевого значення, їх територій і зон охорони;</p> <p>...</p> <p>2. До повноважень районних державних адміністрацій, виконавчого органу сільської, селищної, міської ради</p>	<p>Стаття 6. Повноваження інших органів охорони культурної спадщини</p> <p>1. До повноважень органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим, органів охорони культурної спадщини обласних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій відповідно до їхньої компетенції належить:</p> <p>9) погодження відповідних програм та проектів містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт, реалізація яких може позначитися на стані пам'яток місцевого значення, їх територій і зон охорони з урахуванням експертного висновку за результатами археологічних розвідок;</p> <p>2. До повноважень районних державних адміністрацій, виконавчого органу сільської, селищної, міської ради</p>

відповідно до їх компетенції у сфері охорони культурної спадщини належить:

...

7) надання висновків щодо відповідних програм та проектів містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на пам'ятках місцевого значення, історико-культурних заповідних територіях та в зонах їх охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць, а також програм та проектів, реалізація яких може позначитися на стані об'єктів культурної спадщини;

відповідно до їх компетенції у сфері охорони культурної спадщини належить:

7) надання висновків щодо відповідних програм та проектів містобудівних, архітектурних і ландшафтних перетворень, меліоративних, шляхових, земляних робіт на пам'ятках місцевого значення, історико-культурних заповідних територіях та в зонах їх охорони, на охоронюваних археологічних територіях, в історичних ареалах населених місць, а також програм та проектів, реалізація яких може позначитися на стані об'єктів культурної спадщини **з урахуванням експертного висновку за результатами археологічних розвідок;**

Закон України "Про регулювання містобудівної діяльності"

Стаття 29. Вихідні дані

5. Містобудівні умови та обмеження містять:

1) назву об'єкта будівництва, що повинна відображати вид будівництва та місце розташування об'єкта;

1-1) ідентифікатор об'єкта будівництва або закінченого будівництвом об'єкта (для об'єктів нового будівництва та закінчених будівництвом об'єктів, яким присвоєно ідентифікатор об'єкта будівництва до видачі містобудівних умов та обмежень);

2) інформацію про замовника;

3) відповідність на дату надання містобудівних умов та обмежень цільового та функціонального призначення земельної ділянки містобудівній документації на місцевому рівні;

Стаття 29. Вихідні дані

5. Містобудівні умови та обмеження містять:

1) назву об'єкта будівництва, що повинна відображати вид будівництва та місце розташування об'єкта;

1-1) ідентифікатор об'єкта будівництва або закінченого будівництвом об'єкта (для об'єктів нового будівництва та закінчених будівництвом об'єктів, яким присвоєно ідентифікатор об'єкта будівництва до видачі містобудівних умов та обмежень);

2) інформацію про замовника;

3) відповідність на дату надання містобудівних умов та обмежень цільового та функціонального призначення земельної ділянки містобудівній документації на місцевому рівні;

4) гранично допустиму висотність будинків, будівель та споруд у метрах (з урахуванням обмежень використання приаеродромних територій, встановлених відповідно до Повітряного кодексу України);

5) максимально допустимий відсоток забудови земельної ділянки;

6) максимально допустиму щільність населення в межах житлової забудови відповідної житлової одиниці (кварталу, мікрорайону);

7) мінімально допустимі відстані від об'єкта, що проектується, до червоних ліній, ліній регулювання забудови, існуючих будинків та споруд;

8) планувальні обмеження (охоронні зони пам'яток культурної спадщини, межі історичних ареалів, зони регулювання забудови, зони охоронюваного ландшафту, зони охорони археологічного культурного шару, в межах яких діє спеціальний режим їх використання, охоронні зони об'єктів природно-заповідного фонду, прибережні захисні смуги, зони санітарної охорони, планувальні обмеження використання приаеродромних територій, встановлені відповідно до Повітряного кодексу України, зони, встановлені відповідно до законодавства за результатами визначення рівнів ризиків виникнення надзвичайних ситуацій, відображені у містобудівній документації);

9) охоронні зони об'єктів транспорту, зв'язку, інженерних комунікацій, відстані від об'єкта, що проектується, до існуючих інженерних мереж;

10) вимоги щодо розроблення розділу інженерно-технічних заходів цивільного захисту (для об'єктів,

4) гранично допустиму висотність будинків, будівель та споруд у метрах (з урахуванням обмежень використання приаеродромних територій, встановлених відповідно до Повітряного кодексу України);

5) максимально допустимий відсоток забудови земельної ділянки;

6) максимально допустиму щільність населення в межах житлової забудови відповідної житлової одиниці (кварталу, мікрорайону);

7) мінімально допустимі відстані від об'єкта, що проектується, до червоних ліній, ліній регулювання забудови, існуючих будинків та споруд;

8) планувальні обмеження (охоронні зони пам'яток культурної спадщини, межі історичних ареалів, зони регулювання забудови, зони охоронюваного ландшафту, зони охорони археологічного культурного шару, в межах яких діє спеціальний режим їх використання, охоронні зони об'єктів природно-заповідного фонду, прибережні захисні смуги, зони санітарної охорони, планувальні обмеження використання приаеродромних територій, встановлені відповідно до Повітряного кодексу України, зони, встановлені відповідно до законодавства за результатами визначення рівнів ризиків виникнення надзвичайних ситуацій, відображені у містобудівній документації);

9) охоронні зони об'єктів транспорту, зв'язку, інженерних комунікацій, відстані від об'єкта, що проектується, до існуючих інженерних мереж;

10) вимоги щодо розроблення розділу інженерно-технічних заходів цивільного захисту (для об'єктів, визначених відповідно до частини десятої статті 31 цього Закону).

<p>визначених відповідно до частини десятої статті 31 цього Закону).</p> <p><i>відсутнє</i></p>	<p>11) вимоги щодо обов'язкового проведення археологічних розвідок, розкопок на території пам'ятки, охоронюваній археологічній території, в зонах охорони, історичних ареалах населених місць до отримання права на виконання будівельних робіт, проведення під наглядом археологів підготовчих робіт та робіт з влаштування фундаментів.</p>
---	--

Закон України "Про свободу совісті та релігійні організації"

Стаття 16. Припинення релігійної організації	Стаття 16. Припинення релігійної організації
Релігійна організація може бути припинена:	Релігійна організація може бути припинена:
1) у зв'язку з її реорганізацією або ліквідацією;	1) у зв'язку з її реорганізацією або ліквідацією;
2) за рішенням суду у разі порушення цього Закону.	2) за рішенням суду у разі порушення цього Закону.
У судовому порядку релігійна організація припиняється лише у випадках:	У судовому порядку релігійна організація припиняється лише у випадках:
1) вчинення релігійною організацією дій, недопустимість яких передбачена статтями 3, 5 і 17 цього Закону;	1) вчинення релігійною організацією дій, недопустимість яких передбачена статтями 3, 5 і 17 цього Закону;
2) поєднання обрядової чи проповідницької діяльності релігійної організації з посяганням на життя, здоров'я, свободу і гідність особи;	2) поєднання обрядової чи проповідницької діяльності релігійної організації з посяганням на життя, здоров'я, свободу і гідність особи;
3) систематичного порушення релігійною організацією встановленого законодавством порядку проведення публічних релігійних заходів (богослужінь, обрядів, церемоній, походів тощо);	3) систематичного порушення релігійною організацією встановленого законодавством порядку проведення публічних релігійних заходів (богослужінь, обрядів, церемоній, походів тощо);
4) спонукання громадян до невиконання своїх конституційних обов'язків або дій, які супроводжуються грубими порушеннями громадського порядку чи посяганням на права і майно державних, громадських або релігійних організацій;	4) спонукання громадян до невиконання своїх конституційних обов'язків або дій, які супроводжуються грубими порушеннями громадського порядку чи посяганням на права і майно державних, громадських або релігійних організацій;

<p>5) засудження її уповноважених осіб за вчинення злочину проти основ національної безпеки України або за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого статтями 161, 190, 209, 258 - 2586, 436 - 438, 442, 447 Кримінального кодексу України;</p>	<p>5) засудження її уповноважених осіб за вчинення злочину проти основ національної безпеки України або за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого статтями 161, 190, 209, 258 - 2586, 436 - 438, 442, 447 Кримінального кодексу України;</p>
<p>6) невиконання у встановлений цим Законом строк передбаченого статтею 30 цього Закону припису про усунення порушення;</p>	<p>6) невиконання у встановлений цим Законом строк передбаченого статтею 30 цього Закону припису про усунення порушення;</p>
<p>7) виявлення неодноразових фактів використання релігійної організації для цілей поширення пропаганди ідеології "руського міра";</p>	<p>7) виявлення неодноразових фактів використання релігійної організації для цілей поширення пропаганди ідеології "руського міра";</p>
<p>8) виявлення порушень вимог щодо створення і діяльності релігійної організації, керівний центр (управління) якої знаходиться за межами України в державі, яка здійснювала або здійснює збройну агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину території України, установлених Конституцією України, цим Законом та іншими законами України.</p>	<p>8) виявлення порушень вимог щодо створення і діяльності релігійної організації, керівний центр (управління) якої знаходиться за межами України в державі, яка здійснювала або здійснює збройну агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину території України, установлених Конституцією України, цим Законом та іншими законами України.</p>
<p>Суд розглядає справу про припинення релігійної організації у порядку, передбаченому законом.</p>	<p>Суд розглядає справу про припинення релігійної організації у порядку, передбаченому законом.</p>
<p>У разі виявлення підстав для припинення релігійної організації, встановлених цим Законом, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, або орган, уповноважений здійснювати реєстрацію статуту (положення) відповідної релігійної організації, невідкладно звертається до суду з позовом про припинення релігійної організації.</p>	<p>У разі виявлення підстав для припинення релігійної організації, встановлених цим Законом, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, або орган, уповноважений здійснювати реєстрацію статуту (положення) відповідної релігійної організації, невідкладно звертається до суду з позовом про припинення релігійної організації.</p>
<p>Рішенням суду про припинення релігійної організації призначається комісія з припинення релігійної організації (ліквідаційна комісія).</p>	<p>Припинення діяльності релігійної організації відбувається в порядку, визначеному Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб -</p>

підприємців та громадських формувань» з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом.

У разі якщо в рішенні суду про припинення релігійної організації не призначена комісія з припинення (ліквідаційна комісія) релігійної організації, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, або його територіальні органи призначають голову, членів такої комісії або ліквідатора релігійної організації. Головою комісії з припинення (ліквідаційної комісії) або ліквідатором призначається, якщо інше не встановлено рішенням суду, керівник органу управління релігійної організації, яка згідно з відомостями, внесеними до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань, має право вчиняти юридичні дії від імені юридичної особи без довіреності, а якщо такі керівник та особа відсутні або повідомили про відмову від виконання відповідних обов'язків у формі заяви, справжність підпису на якій нотаріально засвідчено, - інша особа, яка надала на це свою згоду у формі заяви, справжність підпису на якій нотаріально засвідчено.

За заявою голови, члена комісії з припинення (ліквідаційної комісії) або ліквідатора релігійної організації, справжність підпису на якій нотаріально засвідчено, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, або його територіальні органи здійснюють заміну голови, члена такої комісії або ліквідатора відповідно на іншу особу, яка надала на це свою згоду у формі заяви, справжність підпису

на якій нотаріально засвідчено. Заява голови, члена комісії з припинення (ліквідаційної комісії) або ліквідатора релігійної організації, її структурного утворення не вимагається у разі смерті фізичної особи, визнання судом фізичної особи безвісно відсутньою, оголошення судом фізичної особи померлою, обмеження цивільної дієздатності фізичної особи на підставі рішення суду, визнання судом фізичної особи недієздатною.

У разі якщо в рішенні суду про припинення релігійної організації не визначено строк пред'явлення кредитором своїх вимог до релігійної організації, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, або його територіальні органи визначають такий строк у межах, визначених законом.

У разі припинення релігійної організації майно, кошти та інші активи такої релігійної організації переходять у власність держави, про що зазначається у рішенні суду. Перехід такого майна, коштів та інших активів у власність держави забезпечує центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Дослідження питання щодо наявності встановлених статтею 5-1 цього Закону ознак афілійованості релігійної організації, що діє в Україні, з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", здійснюється центральним органом виконавчої

Дослідження питання щодо наявності встановлених статтею 5-1 цього Закону ознак афілійованості релігійної організації, що діє в Україні, з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну

<p>влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, за власною ініціативою або на підставі звернення органу державної влади, органу місцевого самоврядування, об'єднання громадян, інших осіб.</p>	<p>політику у сфері релігії, за власною ініціативою або на підставі звернення органу державної влади, органу місцевого самоврядування, об'єднання громадян, інших осіб.</p>
<p>Повідомлення про початок дослідження питання щодо наявності встановлених статтею 5-1 цього Закону ознак афілійованості релігійної організації, що діє в Україні, з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, оприлюднює на своєму офіційному веб-сайті.</p>	<p>Повідомлення про початок дослідження питання щодо наявності встановлених статтею 5-1 цього Закону ознак афілійованості релігійної організації, що діє в Україні, з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, оприлюднює на своєму офіційному веб-сайті.</p>
<p>Після оприлюднення повідомлення про початок дослідження центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, може звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, юридичних та фізичних осіб про надання інформації, пояснень, документів, витягів з публічних електронних реєстрів, які необхідні для здійснення дослідження та встановлення наявності або відсутності ознак афілійованості, визначених статтею 5-1 цього Закону.</p>	<p>Після оприлюднення повідомлення про початок дослідження центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, може звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, юридичних та фізичних осіб про надання інформації, пояснень, документів, витягів з публічних електронних реєстрів, які необхідні для здійснення дослідження та встановлення наявності або відсутності ознак афілійованості, визначених статтею 5-1 цього Закону.</p>
<p>Для встановлення ознак афілійованості релігійної організації з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, може використовувати висновки релігієзнавчої експертизи, інформацію, надану іншими центральними</p>	<p>Для встановлення ознак афілійованості релігійної організації з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, може використовувати висновки релігієзнавчої експертизи, інформацію, надану іншими центральними органами</p>

<p>органами виконавчої влади, дані публічних електронних реєстрів, а також інформацію, отриману від фізичних та юридичних осіб, з медіа та інших відкритих джерел.</p>	<p>виконавчої влади, дані публічних електронних реєстрів, а також інформацію, отриману від фізичних та юридичних осіб, з медіа та інших відкритих джерел.</p>
<p>Під час оцінювання наявності або відсутності ознак афілійованості, визначених статтею 5-1 цього Закону, враховується належність, допустимість, достовірність кожного отриманого в ході дослідження факту, висновку, доводу, іншого доказу окремо, а також вірогідність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Наявність обставини, на яку будь-яка зацікавлена особа посилається як на підставу своїх доводів або заперечень, вважається доведеною, якщо докази, надані на підтвердження такої обставини, є більш вірогідними, ніж докази, надані на її спростування. Мотиви визнання доказів більш вірогідними щодо кожної обставини, на підставі якої встановлюється наявність ознак афілійованості, можуть доводитися до відома релігійної організації одночасно з приписом.</p>	<p>Під час оцінювання наявності або відсутності ознак афілійованості, визначених статтею 5-1 цього Закону, враховується належність, допустимість, достовірність кожного отриманого в ході дослідження факту, висновку, доводу, іншого доказу окремо, а також вірогідність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Наявність обставини, на яку будь-яка зацікавлена особа посилається як на підставу своїх доводів або заперечень, вважається доведеною, якщо докази, надані на підтвердження такої обставини, є більш вірогідними, ніж докази, надані на її спростування. Мотиви визнання доказів більш вірогідними щодо кожної обставини, на підставі якої встановлюється наявність ознак афілійованості, можуть доводитися до відома релігійної організації одночасно з приписом.</p>
<p>У разі встановлення ознаки афілійованості релігійної організації з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, виносить припис про усунення порушень і направляє його релігійній організації.</p>	<p>У разі встановлення ознаки афілійованості релігійної організації з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, виносить припис про усунення порушень і направляє його релігійній організації.</p>
<p>Одночасно з направленням припису про усунення порушень центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, складає перелік релігійних організацій, які входять до структури (є частиною) або пов'язані із структурою релігійної організації,</p>	<p>Одночасно з направленням припису про усунення порушень центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, складає перелік релігійних організацій, які входять до структури (є частиною) або пов'язані із структурою релігійної організації, щодо якої</p>

<p>щодо якої винесено припис про усунення порушень, та оприлюднює його на своєму офіційному веб-сайті. Зазначений перелік може змінюватися, доповнюватися або уточнюватися відповідно до відомостей, отриманих центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії.</p>	<p>винесено припис про усунення порушень, та оприлюднює його на своєму офіційному веб-сайті. Зазначений перелік може змінюватися, доповнюватися або уточнюватися відповідно до відомостей, отриманих центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії.</p>
<p>Протягом 30 днів з дня отримання припису про усунення порушень релігійна організація зобов'язана усунути порушення, зазначені у приписі, та надіслати до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, звіт про усунення порушень з відповідними підтвердними доказами. Разом із звітом також можуть подаватися заперечення щодо встановлених ознак афілійованості, які стали підставою для винесення припису. Встановлений строк подання звіту може бути продовжений центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, за вмотивованим клопотанням релігійної організації, але не більш як на 60 днів.</p>	<p>Протягом 30 днів з дня отримання припису про усунення порушень релігійна організація зобов'язана усунути порушення, зазначені у приписі, та надіслати до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, звіт про усунення порушень з відповідними підтвердними доказами. Разом із звітом також можуть подаватися заперечення щодо встановлених ознак афілійованості, які стали підставою для винесення припису. Встановлений строк подання звіту може бути продовжений центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, за вмотивованим клопотанням релігійної організації, але не більш як на 60 днів.</p>
<p>Релігійна організація, яка входить до структури (є частиною) або пов'язана із структурою іншої релігійної організації, щодо якої прийнято рішення про визнання її афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", разом із звітом про усунення порушень також може подати заперечення проти того, що вона входить до структури (є частиною) або пов'язана із структурою або іншим чином афілійована із такою релігійною організацією.</p>	<p>Релігійна організація, яка входить до структури (є частиною) або пов'язана із структурою іншої релігійної організації, щодо якої прийнято рішення про визнання її афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", разом із звітом про усунення порушень також може подати заперечення проти того, що вона входить до структури (є частиною) або пов'язана із структурою або іншим чином афілійована із такою релігійною організацією.</p>

<p>На підставі зібраних у процесі дослідження матеріалів, у тому числі наданих релігійною організацією звіту та інших документів, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, встановлює наявність або відсутність підстав для висновку про усунення порушень або помилковість винесеного припису про усунення порушень. Припис про усунення порушень, винесений помилково, відкликається, про що повідомляється релігійна організація.</p>	<p>На підставі зібраних у процесі дослідження матеріалів, у тому числі наданих релігійною організацією звіту та інших документів, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, встановлює наявність або відсутність підстав для висновку про усунення порушень або помилковість винесеного припису про усунення порушень. Припис про усунення порушень, винесений помилково, відкликається, про що повідомляється релігійна організація.</p>
<p>При встановленні наявності чи відсутності підстав для висновку про усунення порушень або помилковості винесеного припису про усунення порушень застосовуються правила оцінювання наявності або відсутності ознак афілійованості, встановлені цією статтею.</p>	<p>При встановленні наявності чи відсутності підстав для висновку про усунення порушень або помилковості винесеного припису про усунення порушень застосовуються правила оцінювання наявності або відсутності ознак афілійованості, встановлені цією статтею.</p>
<p>У разі якщо протягом встановленого цією статтею строку релігійна організація не надала звіт про усунення порушень або наданий звіт не підтвердив усунення порушень, зазначених у приписі про усунення порушень, та за відсутності підстав для відкликання припису про усунення порушень відповідна релігійна організація визнається афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", про що центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, приймає відповідне рішення, повідомляє відповідну релігійну організацію в письмовій формі та оприлюднює оголошення на своєму офіційному веб-сайті.</p>	<p>У разі якщо протягом встановленого цією статтею строку релігійна організація не надала звіт про усунення порушень або наданий звіт не підтвердив усунення порушень, зазначених у приписі про усунення порушень, та за відсутності підстав для відкликання припису про усунення порушень відповідна релігійна організація визнається афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", про що центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, приймає відповідне рішення, повідомляє відповідну релігійну організацію в письмовій формі та оприлюднює оголошення на своєму офіційному веб-сайті.</p>

<p>Після прийняття рішення про визнання релігійної організації афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії:</p>	<p>Після прийняття рішення про визнання релігійної організації афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії:</p>
<p>1) надсилає припис про усунення порушень релігійним організаціям, щодо яких наявні ознаки афілійованості з релігійною організацією, яка визнана афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", та/або релігійним організаціям, які входять до структури (є частиною) або пов'язані із структурою такої релігійної організації, визнаної афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій";</p>	<p>1) надсилає припис про усунення порушень релігійним організаціям, щодо яких наявні ознаки афілійованості з релігійною організацією, яка визнана афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", та/або релігійним організаціям, які входять до структури (є частиною) або пов'язані із структурою такої релігійної організації, визнаної афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій";</p>
<p>2) надсилає повідомлення про визнання відповідної релігійної організації афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", до Фонду державного майна України, органів місцевого самоврядування, інших юридичних і фізичних осіб, щодо яких є відомості про надання ними відповідній релігійній організації у користування майна, для дострокового припинення прав користування майном, у</p>	<p>2) надсилає повідомлення про визнання відповідної релігійної організації афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", до Фонду державного майна України, органів місцевого самоврядування, інших юридичних і фізичних осіб, щодо яких є відомості про надання ними відповідній релігійній організації у користування майна, для дострокового припинення прав користування майном, у тому числі</p>

<p>тому числі дострокового припинення договорів оренди відповідного майна, укладених з релігійною організацією, скасування (дострокового припинення дії) рішень про надання відповідного майна у користування;</p>	<p>дострокового припинення договорів оренди відповідного майна, укладених з релігійною організацією, скасування (дострокового припинення дії) рішень про надання відповідного майна у користування;</p>
<p>3) звертається до суду з позовом про припинення релігійної організації на підставі пункту 6 частини другої цієї статті.</p>	<p>3) звертається до суду з позовом про припинення релігійної організації на підставі пункту 6 частини другої цієї статті.</p>
<p>Релігійна організація у будь-який час після визнання її афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", може подати до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, заяву про відкликання рішення про визнання її афілійованою у зв'язку із самостійним усуненням нею ознак афілійованості, встановлених статтею 5-1 цього Закону. До такої заяви додається звіт про усунення порушень з відповідними підтвердними доказами. Заява та доданий до неї звіт розглядаються в загальному порядку, встановленому цією статтею.</p>	<p>Релігійна організація у будь-який час після визнання її афілійованою з іноземною релігійною організацією, діяльність якої в Україні заборонена відповідно до статті 3 Закону України "Про захист конституційного ладу у сфері діяльності релігійних організацій", може подати до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, заяву про відкликання рішення про визнання її афілійованою у зв'язку із самостійним усуненням нею ознак афілійованості, встановлених статтею 5-1 цього Закону. До такої заяви додається звіт про усунення порушень з відповідними підтвердними доказами. Заява та доданий до неї звіт розглядаються в загальному порядку, встановленому цією статтею.</p>
<p>Стаття 20. Розпорядження майном, коштами та іншими активами релігійних організацій, що припинилися</p>	<p>Стаття 20. Розпорядження майном, коштами та іншими активами релігійних організацій, що припинилися</p>
<p>У разі припинення релігійної організації майнові питання вирішуються відповідно до її статуту (положення) і чинного законодавства.</p>	<p>У разі припинення релігійної організації майнові питання вирішуються відповідно до її статуту (положення) і чинного законодавства.</p>
<p>відсутня</p>	<p>Припинення релігійної організації здійснюється в порядку, встановленому законами України для припинення юридичних осіб, з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом.</p>

<p>Після припинення релігійних організацій майно, надане їм у користування державними, громадськими організаціями або громадянами, повертається його власнику.</p>	<p>Після припинення релігійних організацій майно, надане їм у користування державними, громадськими організаціями або громадянами, повертається його власнику.</p>
<p>На майно культового призначення, що належить релігійним організаціям, не може бути звернено стягнення за претензіями кредиторів.</p>	<p>На майно культового призначення, що належить релігійним організаціям, не може бути звернено стягнення за претензіями кредиторів.</p>
<p>При відсутності правонаступників майно релігійної організації, що припинилася, переходить у власність держави.</p>	<p>У разі прийняття рішення про припинення релігійної організації майно, яке залишилося після задоволення вимог кредиторів (у тому числі за податками, зборами, єдиним внеском на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та іншими коштами, що належить сплатити до державного або місцевого бюджету, Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування), передається засновникам релігійної організації для вирішення майнових питань в порядку, встановленому статутом (положенням) релігійної організації.</p>
<p>У разі припинення релігійної організації у зв'язку з порушенням цього Закону та інших законодавчих актів України майно, що перебуває в її власності, за винятком культового, може безоплатно переходити у власність держави. Культове майно передається іншим релігійним організаціям.</p>	<p>У разі припинення релігійної організації у зв'язку з порушенням цього Закону та інших законодавчих актів України майно релігійної організації, яке залишилось після задоволення вимог кредиторів, передається головою комісії з припинення (ліквідаційною комісією) або ліквідатором у державну власність.</p>
<p>Кодекс адміністративного судочинства України</p>	
<p>Стаття 245 8²) припинення релігійної організації, передбаченої статтею 289⁹ цього Кодексу, та передачу майна, коштів та інших активів, що перебувають в її власності, крім культового, у власність держави;</p>	<p>Стаття 245 8²) припинення релігійної організації, передбаченої статтею 289⁹ цього Кодексу, та передачу майна, коштів та інших активів, що перебувають в її власності, у власність держави;</p>

Стаття 289⁹. Особливості провадження у справах за адміністративними позовами про припинення релігійної організації

1. Дія положень цієї статті поширюється на розгляд адміністративних справ про припинення релігійної організації, передбаченої законом.

Право звернутися з адміністративним позовом про припинення релігійної організації має центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, або орган, уповноважений здійснювати реєстрацію статуту (положення) відповідної релігійної організації.

2. Адміністративні справи, зазначені у частині першій цієї статті, розглядаються як судом першої інстанції судом, визначеним частиною другою статті 22 цього Кодексу.

3. У разі відкриття провадження в адміністративній справі, зазначеній у частині першій цієї статті, або апеляційного провадження у такій справі та призначення судового засідання відповідний суд протягом трьох днів повідомляє про це позивача і зобов'язує його опублікувати відповідне оголошення у порядку, передбаченому частиною п'ятою цієї статті.

4. У разі постановлення судом першої інстанції в адміністративній справі, передбаченій частиною першою цієї статті, ухвали, яка підлягає апеляційному оскарженню, чи завершення розгляду справи шляхом ухвалення рішення суду суд першої інстанції після складення повного тексту відповідного судового рішення невідкладно, але не пізніше десяти днів з дати складення повного тексту рішення:

Стаття 289⁹. Особливості провадження у справах за адміністративними позовами про припинення релігійної організації

1. Дія положень цієї статті поширюється на розгляд адміністративних справ про припинення релігійної організації, передбаченої законом.

Право звернутися з адміністративним позовом про припинення релігійної організації має центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, або орган, уповноважений здійснювати реєстрацію статуту (положення) відповідної релігійної організації.

2. Адміністративні справи, зазначені у частині першій цієї статті, розглядаються як судом першої інстанції судом, визначеним частиною другою статті 22 цього Кодексу.

3. У разі відкриття провадження в адміністративній справі, зазначеній у частині першій цієї статті, або апеляційного провадження у такій справі та призначення судового засідання відповідний суд протягом трьох днів повідомляє про це позивача і зобов'язує його опублікувати відповідне оголошення у порядку, передбаченому частиною п'ятою цієї статті.

4. У разі постановлення судом першої інстанції в адміністративній справі, передбаченій частиною першою цієї статті, ухвали, яка підлягає апеляційному оскарженню, чи завершення розгляду справи шляхом ухвалення рішення суду суд першої інстанції після складення повного тексту

1) надсилає копії матеріалів справи в електронному вигляді до суду апеляційної інстанції для забезпечення можливості невідкладного розгляду апеляційних скарг на таке судове рішення у разі їх подання;

2) повідомляє про таке рішення позивача для опублікування оголошення у порядку, передбаченому частиною п'ятою цієї статті.

5. Оголошення про відкриття провадження в адміністративній справі, зазначеній у частині першій цієї статті, або апеляційного провадження у такій справі та призначення судового засідання, постановлення судом першої інстанції ухвали, яка підлягає апеляційному оскарженню, чи про завершення розгляду справи шляхом ухвалення рішення суду разом із копією відповідного судового рішення чи судової повістки оприлюднюється на веб-порталі судової влади України, а також на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, або органу, уповноваженого здійснювати реєстрацію статуту (положення) відповідної релігійної організації.

Через три дні з дня оприлюднення такого оголошення вважається, що учасники справи і всі заінтересовані особи належним чином повідомлені про судовий розгляд такої справи, дату, час і місце судового засідання, ухвалення і зміст оприлюдненого судового рішення у ній.

Неприбуття у судове засідання в суді першої чи апеляційної інстанції осіб, належним чином повідомлених про дату, час і місце розгляду справи в порядку, передбаченому цією частиною, не перешкоджає розгляду справи.

відповідного судового рішення невідкладно, але не пізніше десяти днів з дати складення повного тексту рішення:

1) надсилає копії матеріалів справи в електронному вигляді до суду апеляційної інстанції для забезпечення можливості невідкладного розгляду апеляційних скарг на таке судове рішення у разі їх подання;

2) повідомляє про таке рішення позивача для опублікування оголошення у порядку, передбаченому частиною п'ятою цієї статті.

5. Оголошення про відкриття провадження в адміністративній справі, зазначеній у частині першій цієї статті, або апеляційного провадження у такій справі та призначення судового засідання, постановлення судом першої інстанції ухвали, яка підлягає апеляційному оскарженню, чи про завершення розгляду справи шляхом ухвалення рішення суду разом із копією відповідного судового рішення чи судової повістки оприлюднюється на веб-порталі судової влади України, а також на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, або органу, уповноваженого здійснювати реєстрацію статуту (положення) відповідної релігійної організації.

Через три дні з дня оприлюднення такого оголошення вважається, що учасники справи і всі заінтересовані особи належним чином повідомлені про судовий розгляд такої справи, дату, час і місце судового засідання, ухвалення і зміст оприлюдненого судового рішення у ній.

Неприбуття у судове засідання в суді першої чи апеляційної інстанції осіб, належним чином повідомлених про

Норми відсутні

6. Апеляційна скарга на рішення суду в адміністративній справі, передбаченій частиною першою цієї статті, подається протягом двадцяти днів, а на ухвалу суду - протягом десяти днів з дня його (її) оприлюднення відповідно до частини п'ятої цієї статті.

Судом апеляційної інстанції в адміністративній справі, передбаченій частиною першою цієї статті, є Верховний Суд

дату, час і місце розгляду справи в порядку, передбаченому цією частиною, не перешкоджає розгляду справи.

6. У разі задоволення позову суд може прийняти рішення про:

1) припинення релігійної організації шляхом ліквідації відповідної юридичної особи;

2) призначення комісії з припинення (ліквідаційної комісії) юридичної особи, голову комісії або ліквідатора, або, за клопотанням учасника справи, доручас центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері релігії, або органу, уповноваженому здійснювати реєстрацію статуту (положення) відповідної релігійної організації, сформувати комісію з припинення (ліквідаційну комісію), голову комісії або ліквідатора із зазначенням строку формування, та покладенням обов'язку повідомити про склад комісії та зміни в складі комісії впродовж двох робочих днів від дати формування або зміни складу комісії;

3) порядок і строк заявлення кредитором своїх вимог до юридичної особи, що припиняється, який не може становити менше двох і більше шести місяців з дня оприлюднення повідомлення рішення про припинення релігійної організації.

7. Апеляційна скарга на рішення суду в адміністративній справі, передбаченій частиною першою цієї статті, подається протягом двадцяти днів, а на ухвалу суду - протягом десяти днів з дня його (її) оприлюднення відповідно до частини п'ятої цієї статті.

у складі колегії Касаційного адміністративного суду не менше ніж із п'яти суддів.

Судове рішення Верховного Суду у таких справах є остаточним і касаційному оскарженню не підлягає.

7. Адміністративна справа за позовною заявою про припинення релігійної організації вирішується судом першої інстанції протягом одного місяця після відкриття провадження у справі.

Суд апеляційної інстанції розглядає справу протягом одного місяця після відкриття апеляційного провадження.

8. За подання до адміністративного суду позовних заяв та апеляційних скарг у справах, визначених цією статтею, судовий збір не сплачується.

Судом апеляційної інстанції в адміністративній справі, передбаченій частиною першою цієї статті, є Верховний Суд у складі колегії Касаційного адміністративного суду не менше ніж із п'яти суддів.

Судове рішення Верховного Суду у таких справах є остаточним і касаційному оскарженню не підлягає.

8. Адміністративна справа за позовною заявою про припинення релігійної організації вирішується судом першої інстанції протягом одного місяця після відкриття провадження у справі.

Суд апеляційної інстанції розглядає справу протягом одного місяця після відкриття апеляційного провадження.

9. За подання до адміністративного суду позовних заяв та апеляційних скарг у справах, визначених цією статтею, судовий збір не сплачується.

Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо уточнення діяльності Українського інституту книги з підтримки розповсюджувачів видавничої продукції та надання державної допомоги на придбання книг»

розділ «Прикінцеві та перехідні положення»

...

3. Надання державної допомоги на придбання книг при народженні дитини здійснюється починаючи з 1 січня року, наступного за роком припинення або скасування воєнного стану, введеного Указом Президента України "Про введення воєнного стану в Україні" від 24 лютого 2022 року № 64/2022, затвердженим Законом України "Про затвердження Указу

розділ «Прикінцеві та перехідні положення»

...

3. Надання державної допомоги на придбання книг при народженні дитини здійснюється з 1 липня 2026 року. Така допомога надається одному з батьків або інших законних представників дитини, народженої починаючи з 1 січня 2026 року.

Президента України "Про введення воєнного стану в Україні" від 24 лютого 2022 року № 2102-IX.

Закон України «Про державну підтримку книговидавничої справи в Україні»

<p>Стаття 8-2. Діяльність Українського інституту книги з підтримки розповсюджувачів видавничої продукції (книжкової продукції)</p> <p>...</p> <p>До заяви, що подається за формою, встановленою центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у видавничій сфері, додаються такі документи або їх належним чином засвідчені копії:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) договір найму (оренди) або піднайму (суборенди) із зазначенням цільового користування приміщенням; 2) правовстановчий документ на приміщення або документ, що підтверджує право на передачу приміщення у найм (оренду) або піднайм (суборенду); 3) - <i>вилучено</i> 4) реєстраційне посвідчення реєстратора розрахункових операцій, видане у встановленому законом порядку <p>...</p>	<p>Стаття 8-2. Діяльність Українського інституту книги з підтримки розповсюджувачів видавничої продукції (книжкової продукції)</p> <p>...</p> <p>До заяви, що подається за формою, встановленою центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у видавничій сфері, додаються такі документи або їх належним чином засвідчені копії:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) договір найму (оренди) або піднайму (суборенди) із зазначенням цільового користування приміщенням; 2) правовстановчий документ на приміщення або документ, що підтверджує право на передачу приміщення у найм (оренду) або піднайм (суборенду); 3) - <i>вилучено</i> 4) реєстраційне посвідчення реєстратора розрахункових операцій, видане у встановленому законом порядку, або квитанцію, в якій відображено інформацію про присвоєння фіскального номера програмного реєстратора розрахункових операцій та яка сформована у форматі, затвердженому в установленому законодавством порядку. <p>...</p>
---	--

Закон України «Про видавничу справу»

<p>Стаття 1. Визначення термінів</p> <p>У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:</p> <p>.....</p> <p>13) розповсюдження видавничої продукції - доведення видавничої продукції до споживача через торговельну мережу або в інший спосіб;</p>	<p>Стаття 1. Визначення термінів</p> <p>У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:</p> <p>.....</p> <p>«13) розповсюдження видавничої продукції - доведення видавничої продукції до споживача через торговельну мережу або в інший спосіб, у тому числі шляхом здійснення публічної пропозиції укласти договір купівлі-продажу видавничої продукції;</p>
<p>Стаття 11. Засновник (учасники) суб'єкта видавничої справи</p> <p>Засновником (учасниками) суб'єкта видавничої справи, що є юридичною особою, можуть бути громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, юридичні особи України та іноземних держав.</p>	<p>Стаття 11. Засновник (учасники) суб'єкта видавничої справи</p> <p>Засновником (учасниками) суб'єкта видавничої справи, що є юридичною особою, можуть бути громадяни України, іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, юридичні особи України та іноземних держав, крім громадян та юридичних осіб держави-агресора, а також юридичних осіб Республіки Білорусь;</p>
<p>Стаття 28-1. Ввезення та розповсюдження видавничої продукції, що стосується держави-агресора, Республіки Білорусь, тимчасово окупованої території України</p>	<p>Стаття 28-1. Обмеження права на ввезення та розповсюдження видавничої продукції, що стосується держави-агресора, Республіки Білорусь, тимчасово окупованої території України;</p>
<p>Уповноважений орган забезпечує реалізацію цього Закону шляхом надання (відмови у наданні, припинення дії) дозволу на ввезення та розповсюдження видавничої продукції,</p>	<p>Уповноважений орган забезпечує реалізацію цього Закону шляхом надання (відмови у наданні, припинення дії) дозволу на ввезення на митну територію України та</p>

<p>випущеної у світ державною мовою держави-агресора (далі - дозвіл).</p>	<p>розповсюдження в Україні видавничої продукції, випущеної у світ державною мовою держави-агресора (далі - дозвіл).</p>
<p>Підставою для відмови у видачі дозволу є: застосування до видавця спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій) відповідно до Закону України "Про санкції";</p>	<p>Підставою для відмови у видачі дозволу є: застосування до видавця або автора (одного з авторів) спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій) відповідно до Закону України "Про санкції";</p>
<p>Уповноважений орган відмовляє у наданні дозволу у разі отримання негативного висновку експертної ради.</p>	<p>Частина відсутня</p>
<p>Уповноважений орган анулює дозвіл з таких підстав:</p>	<p>Уповноважений орган припиняє дію дозволу з таких підстав:</p>
<p>..... застосування до видавця спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій) відповідно до Закону України "Про санкції";</p>	<p>..... застосування до видавця або автора (одного з авторів) спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій) відповідно до Закону України "Про санкції";</p>
<p>Рішення про накладення штрафу, передбаченого <u>частиною двадцять третьою</u> цієї статті, приймає уповноважений орган на підставі звернень правоохоронних органів, юридичних та фізичних осіб або після самостійного виявлення його посадовими особами з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про незаконне розповсюдження видавничої продукції. Адміністративне провадження здійснюється у порядку, визначеному <u>Законом України "Про адміністративну процедуру"</u>.</p>	<p>Рішення про накладення штрафу, передбаченого <u>частиною двадцять четвертою</u> цієї статті, приймає уповноважений орган на підставі звернень правоохоронних органів, юридичних та фізичних осіб або після самостійного виявлення його посадовими особами з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про незаконне розповсюдження видавничої продукції. Адміністративне провадження здійснюється у порядку, визначеному <u>Законом України "Про адміністративну процедуру"</u>.</p>
<p>Стаття відсутня</p>	<p>Стаття 28-2. Особливості розповсюдження видавничої продукції у сфері електронної комерції</p>

	<p>Розповсюдження видавничої продукції в мережі Інтернет здійснюється відповідно до Закону України «Про електронну комерцію» з урахуванням особливостей, визначених цією статтею.</p> <p>Крім інформації, визначеної частиною першою статті 7 Закону України «Про електронну комерцію», розповсюджувач видавничої продукції зобов'язаний забезпечити прямиий, простий, стабільний доступ інших учасників відносин у сфері електронної комерції до інформації про номер та дату видачі свідоцтва про внесення суб'єкта господарювання до Державного реєстру.</p> <p>Представлена для розповсюдження видавнича продукція повинна супроводжуватися такою інформацією:</p> <ul style="list-style-type: none"> прізвище та ініціали автора (співавторів) або упорядника збірника; повна назва видання; найменування видавця; країна-виробник; рік випуску видання; міжнародний стандартний номер книги (ISBN); мова видання; номер та дата видачі дозволу, а також найменування суб'єкта господарювання, який здійснив ввезення видавничої продукції на митну територію України (якщо видавнича продукція випущена у світ державною мовою держави-агресора)»
Стаття 32. Припинення діяльності у видавничій справі	Стаття 32. Припинення діяльності у видавничій справі

Діяльність суб'єкта видавничої справи припиняється:	Діяльність суб'єкта видавничої справи у видавничій справі припиняється:
Абзац відсутній у разі відсутності в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань відомостей щодо суб'єкта видавничої справи про вид (види) його діяльності у видавничій справі.

Закон України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності»

<p>Стаття 2. Сфера дії цього Закону</p> <p>Дія цього Закону поширюється на відносини, пов'язані зі здійсненням державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності.</p> <p>Дія цього Закону не поширюється на відносини, що виникають під час здійснення заходів валютного нагляду, податкового контролю, митного контролю, державного експортного контролю (крім здійснення державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами космічної діяльності України приватної форми власності законодавства про космічну діяльність в Україні), контролю за дотриманням бюджетного законодавства, державного нагляду на ринках фінансових послуг, державного регулювання та нагляду за діяльністю на ринках капіталу та організованих товарних ринках, державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції, державного нагляду (контролю) у сфері медіа, державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами господарювання, що провадять</p>	<p>Стаття 2. Сфера дії цього Закону</p> <p>Дія цього Закону поширюється на відносини, пов'язані зі здійсненням державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності.</p> <p>Дія цього Закону не поширюється на відносини, що виникають під час здійснення заходів валютного нагляду, податкового контролю, митного контролю, державного експортного контролю (крім здійснення державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами космічної діяльності України приватної форми власності законодавства про космічну діяльність в Україні), контролю за дотриманням бюджетного законодавства, державного нагляду на ринках фінансових послуг, державного регулювання та нагляду за діяльністю на ринках капіталу та організованих товарних ринках, державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції, державного нагляду (контролю) у сфері медіа, державного регулювання і контролю у видавничій сфері, державного нагляду</p>
---	---

діяльність у сферах енергетики та комунальних послуг, ліцензійних умов та законодавства у сферах енергетики та комунальних послуг (крім здійснення державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами господарювання, що провадять діяльність у сфері комунальних послуг, діяльність яких підлягає державному регулюванню Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями), державного ринкового нагляду та контролю нехарчової продукції, державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами господарювання, що провадять діяльність у сфері автомобільного транспорту, під час рейдових перевірок (перевірок на дорозі), що проводяться з урахуванням особливостей, визначених Законом України "Про автомобільний транспорт", державного нагляду за дотриманням вимог безпеки використання ядерної енергії, державного нагляду (контролю) у сфері безпеки торговельного мореплавства і судноплавства на внутрішніх водних шляхах (у частині нагляду (контролю) за суднами), державного контролю за дотриманням вимог законодавства у сферах електронної ідентифікації та електронних довірчих послуг.

...

(контролю) за дотриманням суб'єктами господарювання, що провадять діяльність у сферах енергетики та комунальних послуг, ліцензійних умов та законодавства у сферах енергетики та комунальних послуг (крім здійснення державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами господарювання, що провадять діяльність у сфері комунальних послуг, діяльність яких підлягає державному регулюванню Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями), державного ринкового нагляду та контролю нехарчової продукції, державного нагляду (контролю) за дотриманням суб'єктами господарювання, що провадять діяльність у сфері автомобільного транспорту, під час рейдових перевірок (перевірок на дорозі), що проводяться з урахуванням особливостей, визначених Законом України "Про автомобільний транспорт", державного нагляду за дотриманням вимог безпеки використання ядерної енергії, державного нагляду (контролю) у сфері безпеки торговельного мореплавства і судноплавства на внутрішніх водних шляхах (у частині нагляду (контролю) за суднами), державного контролю за дотриманням вимог законодавства у сферах електронної ідентифікації та електронних довірчих послуг.

...

Народні депутати України

САС ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: Потураєв Микита Русланович

Сертифікат: 3FAA9288358EC003040000002A672E00C61EDE00

Дійсний до: 13.01.2027 0:00:00

Апарат Верховної Ради України

94д9/1-2026/12092 від 19.01.2026

2119875